Після конфіскати — другий наклад

Ч. 272 (10.655). Львів, пятниця 4. грудня 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10, II. пов. Конто почт. щад. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло" Львів. Гол. Редактор приймає від 11—1 год. передпол. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·50 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії [illegible] шв. фр., Чехословаччині 50 ч. к., Румунії [illegible], Югославії 7·50 зл., Австрії [illegible] адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації. Ціна одного примірника 20 сот.

Підвалини мира?

У великій салі Форін Офіс-у представники сімох держав поклали 1. грудня 1925 свої підписи під мирові постанови, парафовані 15. жовтня ц. р. в Льокарні. Церемонія підписування відбулася незвичайно святочно, щоби тим зазначити новий зворот у міжнародніх відносинах повоєнної Европи. В льокарнсько-льондонськім акті взяли участь всі важнійші учасники світової війни з додатком Чехословаччини й Польщі та за винятком СРСР. і Зединених Держав.

З того приводу виголошено теж безліч промов, в яких вказувалося, що підписані трактати замикають добу чотиролітньої війни і добу семилітнього повоєнного розвалу. Бесідники переконували себе взаємно, що найвища пора пустити в непамять почуття ненависти й підзорливости. Центральною фігурою свята був Чемберлен, та не менше враження робили представники Німеччини (Лютер і Штреземан) і Франції (Бріян).

Представник Франції — Бріян — ані одним словом не згадав про накинений Німеччині версайський диктат; навпаки, поминаючи невдалий вислів французького тріюмфу, він підкреслював історичну вагу льокарнсько-льондонських трактатів. Старий Бріян не вагався признати, що льокарнські трактати є найважнійшими в усіх політичних актів, в яких йому доводилося брати участь. Льокарнські трактати унеможливлюють війну, а відкривають спромогу співпраці і благородне суперництво на культурному полі.

В тому самому тоні промовляв Штреземан, добачуючи в теперішній хвилі звязок між повоєнним семиліттям і добою справжнього мира, яка започаткує привернення в світі давного становища европейських народів.

Поворот до мира в Західній Европі є фактом довершеним. В дні 1. грудня 1925 відродилася в Льондоні солідарність західно-европейських держав і відкрився шлях порозуміння між західно-европейськими народами. Льокарно в першу чергу є тріюмфом Англії, яка перша зложила до архіву свої рахунки з Німеччиною і вступила на шлях справжнього зближення з останньою. Символічним проявом того зближення була відома чаша любови, яку недавно вихилив Чемберлен в честь німецького народу за пирі у льондонського льордамайора. Розуміється, в англійської дипльоматії ніколи не грали ролі сентименти. Чистий політичний рахунок, підсумки „винен" і „має" — ось що рішає про лінію політики Англії у відношенні до Німеччини. Англійська дипльоматія признала вже давно, що струну ненависти супроти великого німецького народу перетягнено; що не можна в осередку Европи підсичувати безнастанного невдоволення, що не слід доводити на анархізування відносин на европейському континенті; що треба привернути довіря Америки до европейського господарства; що треба дати Німеччині спромогу поширити свій терен діяльности. Бажаючи створити пригожі для зближення умови одночасно з підписанням льокарнських трактатів розпочалася евакуація кельнської смуги. Крім того в англійських колах говориться про повернення Німеччині деяких кольоній в Африці і т. и. Одним словом: Англія робить все можливе, щоби утвердити мир на Заході та створити умовини нормального життя з одного боку, а з другого зменшити невдоволення та звязані з тим успіхи комуністичної пропаганди.

Англійська дипльоматія, доводячи до рейнського договору й усуваючи можливість війни на Заході, не лише в непамять пустила свою недавну воєнну дійсність, але мусіла теж поборювати протинімецькі настрої у Франції. І справді, також тут наглядно можна ствердити успіхи англійської дипльоматії. Французький уряд, якого політика не має тої ясности й глибини, що англійський, теж проявляє тенденції до порозуміння. Енунціяції Бріяна й Пенлеве не лишають ніякого сумніву, що ера ексклюзивности Поанкаре безповоротно минула, а семимилевими кроками зближується французько-німецьке співділання — тим більше, що Франція лякається, щоби поза її плечима не завязнувся англійсько-німецький союз, звернений проти неї.

Три головні великодержави Европи: Англія, Франція й Німеччина ввійшли на шлях порозуміння і співпраці. Підписання льокарнських трактатів в Льондоні є тільки закріпленням того порозуміння в наглядній формі, закладанням підвалин під справжній мир.

Непримиримий Клемансо, головний автор версайського трактату, здає собі справу з його тенденцій і наслідків, кажучи, що тим способом збройна війна переходить в стадію війни иншими засобами. І справді, на протязі сімох повоєнних літ ми бачили, як велася та „війна иншими засобами". Вона потягала за собою надмірні видатки на військо і зброєння, більші, як за часів передвоєнного збройного мира. Вистане згадати, що тепер стоїть в Европі під зброєю чотири міліони війська, тоді як перед війною постійного війська у всіх державах було тільки три міліони. До того ж дві головні передвоєнні держави: Німеччина і СРСР. мають разом коло 800 тисяч війська (100 тисяч Німеччина і 698 тисяч СРСР.), тоді як перед війною мали вони на мирній стопі понад 1 міл. 500 тисяч. І хоч ті два мілітаризми відпали, все ж таки повоєнна Европа має на 1 міліон війська більше, як його було перед війною.

Вдержання такого стану може довести Европу до повного розвалу і занепаду. Льокарнські трактати, утверджуючи мир в більшій половині Европи, створюють передумови роззброєння европейських держав. Це перший етап і перша консеквенція льондонського акту, а другою повинна бути кредитова допомога Америки знищеному европейському господарству. Не підлягає сумніву, що тепер Зединені Держави підуть на зустріч вимогам і потребам старої грішниці — Европи.

Роззброєння і господарська відбудова Европи — ось майбутні наслідки льокарнських договорів. І в тому їх найбільша вага. ф. ф.

Підписання льокарнських договорів.

Формальности підпису. — Присутні. — Промови представників великих держав.

Підписування льокарнських договорів, тих історичних документів, в які всіма силами хотять вірити їх творці, мало своєрідну форму, яка може декого з читачів цікавити більше, як сам зміст цих договорів. Зрештою зміст їх ріжниться від Версайського менше-більше так само, як книжка від відозви. Сам справжній договір має чотири сторінки пергаментового паперу, з якого четверта призначена на підписи. Він є основним текстом осьми инших договорів, майже однозначних.

Ці договори лежали на зеленім столі, а гості сиділи довкола на золотих та багряних кріслах. Гістьми були всі члени англійського кабінету і провідники англійських партій, як Льойд Джордж та Мек-Донельд. Секретарі всіх присутніх делеґацій зявились на пів години раніше, щоби згідно з традицією англ. міністерства зак. справ, ще раз перечитати текст предложений до підпису. Формальність підписування тривала з три чверти. Підписи йшли в порядку французької азбуки, по державам, отже почались з Німеччини (Allemagne). Кожну державу підписував тільки один головний делеґат, Англію крім Чемберлена для скріплення поваги документу ще й Болдуін прем'єр-міністр, а Німеччину Лютер та Штреземан.

Кожний делеґат уживає власного пера. Перо Чемберлена перейде до музею британського міністерства зак. справ. Делеґати всіх держав зустрілись по понеділку до Льондону щойно вперше в міністерстві зак. справ при підписах. За головними делеґатами сиділи секретарі міністрів та члени делеґацій. Далі — амбасадори та уповноважені міністри держав, які підписують договір. На спеціяльних фотелях сиділи льорд Кою і льорд Ебернун, британські амбасадори в Парижі та Берліні, як спеціяльно заслужені в льокарнськім порозумінні.

Коли всі сиділи, Чемберлен прочитав привітну телеграму від короля, де король висловив радість з приводу здійснення льокарнського договору, за якого працею стежив зі зацікавленням, а також з факту підписання його у Льондоні, — далі висловлює жаль, що смерть матері не дозволила йому взяти участь у святі і надію, що праця присвячена пацифікації стане підставою дружеських взаємин між цими народами. Цей привіт, як і промова Чемберлена, були виголошені французькою мовою. Чемберлен підкреслив, що його уряд уповні піддержує почування висловлені королем; висловлює жаль, що екселенція Муссоліні не міг явитись особисто, щоби положити підпис під парафований договір; має надію, що примирення з Німеччиною відродить давні почування дружби з народом, щоби приєднати ще одного друга у великій праці, яка чекає всіх; впевняє, що той дух, яким він і його уряд були оживлені в Льокарні, пануватиме в їх діяльности і надалі, щоби похоронити минулі почування ненависти та підзорливости.

Промови були виголошені перед і по підписуванню. Делеґати промовляли з місць, сидячи. Вийнятково враження зробили промови Бріяна (одного з найкращих представників красномовства у Франції, славної з добрих промовців) і Штреземана, з огляду на його щирість. Лютер та Штреземан промовляли по-німецьки. Англійську промову Болдуіна переклали негайно на французьку мову. Першим по підписах промовляв Бріян. Почав з відчитання листа якоїсь селянки, яка пересилає йому побажання з приводу свята мирової забезпеки, дякуючи, що не буде вже лякатись за долю своїх дітей. Бріян уважає льокарнський договір найважнійшим з актів, в яких брав участь на протязі свого життя. Звернувшись до німецьких делеґатів, заявив, що ні вони, ні він, не втратили нічого зі свойого патріотизму, поклавши свої підписи. Всі народи, що виявляли колись геройство на полі битв, тративши там часто свою міць, повинні тепер виявити однакове геройство в инших царинах людського життя.

Штреземан подякувавши Бріянові, висловив вдоволення, що має право нарівні з представником Франції забирати слово в европейських справах. Вірить, що тільки спільними зусиллями Европа може вийти з теперішнього стану і ві-

На ратунок „Рідної Школи".

З огляду на те, що школам УПТва грозить ліквідація, бо вчительство тих шкіл не одержало платні ще за листопад, приватні урядовці: Волянська М., Герасимович І., Громницький І., Климкевич М., Кучинка Д., Мурин Е., Огоновський Л., Петрицька Т., Подлуський Г., Попович О., Ришавий І., Устиянович М., Чужовичівна С., Ясінчук Л. складають крім однопроцентових датків одноразово по 5 зол. (разом 70 зол.) на „Рідну Школу" і взивають усе українське приватне й державне урядництво, учительство й духовенство, а в дальшій мірі ціле українське громадянство до негайної підмоги „Рідній Школі", щоби дати її змогу перетривати отсей найскрутніший час. Подвійно дає, хто швидко дає!

рить у бажане суперництво на культурному полі.

В анальогічному дусі промовляв Шяльоя в імені Італії, Вандервельде в імені Бельгії, Бенеш від Чехословаччини, Скшиньский від Польщі.

Чемберлен з нагоди такого великого акту одержав найвище англійське відзначення, ордер Підвязки. Підписаний договір у Льондоні був першим міжнародним політичним договором, якого зняли на фільму.

Преса.

Еміґраційне проповідництво.

Варшавська „За Свободу" в статті „Вопрос депутата Васиньчука" (так в не-українській пресі називають пос. Васильчука! — Ред.) зупиняється над експозе премієра Скшиньского, особливо над становищем польського уряду до славянських меншостей. Перш усього бідкається „За Свободу", що польський уряд не признає офіційно російської нац. меншости. Не признають тієї меншости не лише партії, що увійшли в коаліційний уряд, але й опозиція. Під тим оглядом Українці й Білорусини є в кращому становищі, бо їх істнування признають.

Після такого вступу автор статті Д. Філософов переводить анальоґію між максимою Столипіна („спершу втихомирення, а опісля реформи") і максимою Вл. Грабского („спершу наладнання фінансів, а опісля полагода національного питання"). Очевидно, його не задовольняє поминення справи меншостей прем. Скшиньским в своїм експозе.

„Вже три-чотири роки тому — пише Д. Філософов — мені приходилося писати про нац. меншости, і за кожним разом я вказував, що це проблема не лише внутрішньої польської політики, але й закордонної. Останні місяці потвердили правильність тієї тези, і її певно не буде заперечувати ні сам п. премієр, ні представники П. П. С., що входять в уряд. Проблема меншостей поставлена у всій ширині в міжнародній свідомости. Що більше, в цілому світі з области чисто принціпових міркувань вона переходить в область конкретного ділання. Та проблема була поставлена на конґресі II. Інтернаціоналу в Марселі, на міжпарляментарній унії у Вашінґтоні, на зїзді німецьких меншостей в Берліні, на конґресі нац. меншостей в Женеві і вкінці в самому Союзі Народів на останній його сесії".

Представники Польщі були всюди — крім Берліна — і вони бачили, як різко ставиться те питання, якої ваги воно, якого значіння набирає воно на міжнародній арені та що вже неможливо зняти його з черги. А неможливо тим більше, що нині-завтра до Ліґи Націй ввійде Німеччина, яка там не лише піддержить те питання, але й його загострить.

Прем. Скшиньский, говорячи про закордонну політику, підносив „духа Льокарно", духа мира. Треба той дух перенести теж на ґрунт внутрішньої політики.

„Щасливе вирішення проблеми про славянські меншости в Польщі, в тім числі й російської, у висліді може бути тільки тріюмфом духа Льокарна, як на внутрішнім так і на зовнішнім фронті. А тріюмф того духа перш усього необхідний не славянським меншостям — як таким, а цілій польській державі. Коли здоровий закордонний кредит, як правильно замітив п. премієр, дуже багато залежить від правильного ведення фінансового хазяйства, то також багато залежить він від духа Льокарна на внутрішньому фронті, себ-то на меншостевому фронті. Тому іґнорування інтересів славянських меншостей перш усього невигідне самій Польщі. Правда, славянські меншости (крім російської) заняли досить непримирну позицію, що створює труднощі для примирення уряду з ними. Не будемо входити в причини того явища. Зазначім лише, що сам премієр, маючи на приміті польсько-жидівське порозуміння, в своїй промові вказав на конечність повторення раз початих спроб. Особливо відповідальним є становище П. П. С. Тільки-що приняті резолюції II. Інтернаціоналу в Марселі і заключене нею „Тешинське порозуміння" (з Черновим і тов. — Ред.) не можуть не обовязувати".

Тимчасом ППС., беручи на себе відповідальність за долю держави, в останній точці своєї декларації висуває домагання „створення державного підсекретаріяту для справ нац. меншостей".

„Та точка програми нічого не говорить. Створення нової посади (держ. підсекретаря. — Ред.) або нової установи (держ. підсекретаріяту, — Ред.) — не дає ніяких вказівок на те, якою буде програма тієї установи, програма, яку буде проводити коаліційний уряд. Тому якомога скорше треба конкретизувати ту програму. ППС. уважала своїм обовязком взяти на себе відповідальність за долю держави. Та в значній мірі доля держави залежна від тієї або иншої меншостевої політики".

Висновок з того ясний: Скорше чи пізнійше коаліційний уряд, а особливо ППС. мусітиме відповісти на запит пос. Васильчука: чи п. премієр має щонебудь сказати про славянські нац. меншости?

„За Свободу" дуже рідко зупиняється на внутрішніх темах, присвячуючи всю увагу подіям в СРСР і надаючи їм специфічне еміґрантське освітлення. Тим більше цікавою мусить бути стаття Д. Філософова з приводу експозе Скшиньского. Написана вона дуже здержливо, як і ялось гостям-еміґрантам. Поминаючи домагання вирішити справу російської національної меншости й дбайливість за долю польської держави, слід ствердити, що червоною ниткою веться в статті Д. Філософова... наївність, відсутність хоч би примітивного обзнайомлення з польськими відносинами в теперішности й минувшині, незнання польського характеру і заплющування очей на польські змагання.

Великі надії покладає Д. Філософов на пепесівців. Вониж демократи, соціялісти, звязані постановами марсельського конґресу, вони поведуть меншостеву політику згідно з вимогами права нації, вони дадуть позитивну відповідь на запит пос. Васильчука. Несміло виставлене домагання про державний підсекретаріят для нац. меншостей вони не лише переведуть в діло, але може й поправляться та поставлять на порядок дня розвязку національного питання в цілій його ширині. Очевидно, державний підсекретаріят є нічим иншим, тільки зміною назви злощасної секції для справ східних воєвідств і нац. меншостей, яка вже безліч шкоди наробила Українцям і Білорусинам. Поза те пепесівці не підуть, бо вони в національній квестії є невідродними братами ендеції, дубадеції, пястівців, хадеції і т. и.

І тому ще нераз прийдеться Д. Філософову промовляти до почуття чести і до розуму польських державців мягко і співчуваюче, але надаремне...

Розвал.

Нечуваний упадок золотого.

Польський золотий вже не паде, а летить стрімголов. Від приходу до влади нового, коаліційного уряду, себто на протязі півтора тижня, вартість золотого зменшилася вдвоє: коли перед 10 днями за одного доляра платили 5·80 зол., то сьогодня коштує вже доляр 11·50 зол. Такі покищо успіхи виказує новий уряд в напрямі санації зруйнованого, знищеного, підкошеного в самих основах господарського життя Польщі. А що чекає нас дальше, в найближчих днях, тижнях, місяцях?

Теперішній коаліційний кабінет Польщі зложено виключно з метою економічного оздоровлення держави, привернення довіря до захитаного золотого, рівноваги в буджеті. Та як можна довести до санації державних фінансів, як можна привернути рівновагу буджету, коли тої рівноваги ніколи не було, коли сам уряд підкопує свого власного золотого, скуповуючи завзято чужу валюту й видаючи щораз то нові кредитові білети, на які нема покриття? Як можна взагалі думати про направу економічних відносин, коли Польща живе понад стан, коли більшу часть буджету зїдає армія,

коли вона з військом, інвалідами й безробітними має на своїому етаті понад міліон осіб, що не працюють, не продукують а живуть виключно з пенсії? Як можна говорити про якунебудь рівновагу державних фінансів, коли Польща стратила як у себе внутрі, так і за кордоном всяке довіря до своєї фінансової і всякої иншої політики, яка довела до того, що сьогодня золотий має ледви 29·7 проц. свого справжнього покриття?

Ні! Не можна мати надії на якенебудь піднесення вартости польської валюти, на поправу економічного життя взагалі, як довго будуть отакі коаліційні уряди, як теперішній при владі, як довго не прийде до радикальної реформи в буджеті, як довго не буде основно зреформоване, перебудоване ціле господарське життя. Не поможуть тут і пепееси, що вступили до кабінету, як в часі большевицького наступу на Варшаву 1920 р., тільки з метою ратувати державний корабель від затоплення. І немов на глум реформістичному розгонові пепеесів їх союзники з Левіятана вже протиставили домагання продовження робітного дня і редукції робітничих платень.

Пепеєси, приймаючи міністерські портфелі, поставили цілу низку домагань до нового уряду, в здійснення яких ледве чи самі вірили. В першій мірі хотіли ратувати здобутки соціяльного законодавства, а дальше не допустити до диктатури з права (Сікорский), що грозить державі кождої хвилі, подібно, як диктатура з ліва (Пілсудский). Ані домагання пепеесів, навіть якби вони здійснилися,

Стоїмо перед страшною дійсністю; ціни на товари, оскільки їх взагалі продають, зростають з години на годину, таксамо ціни на всякі продукти, конечні до життя; безробіття поширюється в застрашаючий спосіб; торговля і промисл, підкошені й так податками і драчками в користь держави, тепер ізза недостачі кредитів у повному застою; а нещасний селянин, що й так продає плоди своєї праці за безцін, в правдивій розпуці.

По широкому світі.

Чехословацький прем'єр Свеглa склав свій мандат утворення кабінету, з огляду на ворожнечу між католицькою народньою партією і соціялістами.

60 югославянських послів звернулось до уряду з проектом зменшити число міністрів з 18 на 12.

Сибір домагається автономії. Зїзд професіональних союзів в Іркутску виніс дотичні рішення, щодо політичної автономії та упромисловлення Сибіру.

Міжнародня залізнича конференція, з ініціятиви радянського уряду, радитиме 7-го ц. м. над безпосередньою комунікацією Японії з Европою.

Папа з нагоди 700-літніх роковин смерти св. Франческо з Ассізу виїде імовірно з Ватикану до Ассізу, щоби взяти участь у святі.

Грецький митрополит Хризостом, голова православної грецької церкви переслав голові православного синоду в Польщі, Діонізієві, признання за автокефалію.

Мадярщина, на підставі інформацій віденського „Абенд", приготовляється інтензивно до війни. Всупереч мировим договорам вона має вправлену армію тричі більшу та веде підземельну роботу фабрикації амуніції.

Дім Гогенцолернів одержав від пруського уряду повне відшкодування за сконфісковане майно. Права преса вважає, що Гогенцолерни є покривджені, ліва, що одержали надто багато.

Президент франц. республики Думерґ прийняв вибір на почесного члена організації „Франція—Палестина" заявивши себе прихильником сіоністичної ідеї.

Зїзд російських монархістів на еміґрації призначений на 15. лютого 1926 р. у Парижі. Метою зїзду: подрібний плян підорвання більшовицької влади.

Сирійсько-палестинський конґрес, що радить над ситуацією в Сирії, переслав франц. комісареві в Сирії, Жувеневелі, таку пропозицію щодо миру: 1. Вся територія утворить під французьким мандатом одноцільну державу, з тим, що до Ливанської землі вискажеться само населення плебісцитом: 2. Буде призначена тимчасова національна влада, що має довіря в народі, і підготовить установчі збори; 3. Ці Установчі збори (парлямент) вирішать про форму влади, задержавши зовнішну та внутрішну суверенність; 4. Дотеперішній французький мандат буде скасований, а його місце займе суверенність держави, з обмеженням французьких вплівів; 5. Негайно по призначенню тимчасового уряду, Сирія буде звільнена від франц. військ; 6. Порозуміння переведе Ліґа Націй.

Процес УРПО. в Рівному.

В Рівному, дня 1. грудня 1925.

Вчора, це є дня 30. листопада 1925 р. почалася в тутешньому окружному суді карна розправа проти тридцять пяти обвинувачених за злочин приналежности до тайного товариства з метою викликання повстання (арт. 102 к. з.).

Обвинуваченим поставлено було закид, що літом 1924 р. заснували були „Українську Революційну Повстанчу Організацію" (в скороченню УРПО) з метою відірвання від Польщі Волині, Полісся і Східньої Галичини і прилучення цих країв до Радянської України. Це мали вони осягнути шляхом нищення залізничих шляхів, телеграфів і телефонів, шляхом нападів на поліцію і військо та шляхом [illegible] вищення, а далі шляхом підпалювання польських дворів і вбивання усього польського населення, то що. На основі акту обвинувачення виходило б, що цю конспіративну організацію мав заснувати якийсь Сенька Семйонов, комуністичний пропагандист, замешкалий за кордоном у Ямполі.

До викриття організації прийшло в той спосіб, що 8. вересня 1924 р. зголосився на експозитурі поліції в Кремянці [illegible] Костюк, 20-літній парубок зі села [illegible] Загайці і подав відомости про ор-

чевленію та її членів, подав, що сам особисто бував за кордоном у тогож Семйонова, що дістав від нього інструкції, вони йому дали приступлення в члени і т. и. та заявив, що в короткому часі предложить поліції документи. „Помпатково“ були тоді в Кремянці в експозитурі поліції надінспектор поліції Сварский, його права рука „виведовця“ Тустановский і луцький прокуратор.

Поліція не арештувала, але відпустила Костюка по списанню протоколу і доручила йому, аби дальше „збирав відомости про конспіративну організацію“. Сам пан Тустановский з Варшави остався в Кремянці для ведення дослідження.

Дня 15. вересня 1924 р. зявився на експозитурі Костюк другий раз, подав дальші відомости про нюж конспірацію і предложив 16 документів, між ними декілька „власноручно“ через Семйонова, декілька „власноручно“ ним підписаних і декілька деклярацій приступлення в члени, хоч рівночасно зізнав, що він ці деклярації висилав ще дня 14. серпня 1924 р. за кордон до Семйонова. До деклярації згідно з бажанням Семйонова були долучувані докладні автобіографії та фотографії (щоб поліція могла лекше на ти членів); заяви і автобіографії власноручними підписами членів, а надто конспіратори на знак, що інструкції Семйонова читали і їх будуть слухати, умішували на їх оригіналах свої власноручні підписи з повним іменем і назвиском.

Дня 20. вересня 1924 р. предложив Костюк дальші документи, писані або диктовані Семйоновим і дальші деклярації членів, котрих він звербував до УР О. вже по тім, як зголосився до поліції і як дістав від неї явні припоручення.

Тоді арештовано 40 хлопців найкращого цвіту української молоді кремянецького повіту, а Костюк з початком жовтня 1924 р. опинився за кордоном в Ямполі, де його здемаскували як провокатора, що стоїть на услугах польської дефензиви і викинули на кордон.

Як ми вже писали, дня 24. листопада п. р. почалася в Рівному розправа проти 35 членів тоїж УРПО. На лаві обвинувачених засіли прегарні, молоді, свідомі хлопці і хоч на їх лицях 14-місячний слідчий арешт полишив свої сліди, то всеж вони не падали духом і не тратили веселого настрою через цілий час розправи і в часі проголошення засуду.

Розправа тягнулася більше тижня і виказала, що Костюк стояв на услугах польської поліції, що він сам перед одним своїм товаришем гризнався до заснування УР О і до її видання поліції. За те дістав він „грубі гроші“, а що найважнійше, то ні одного з предложених документів не писав Семйонов, усі сфальшував сам Костюк, що стояв на услугах польської поліції. Дальше виявилося, що більша часть підписів на заявах приступлення в члени УРПО була сфальшована в части рукою тогож Костюка, а в части якоюсь иншою невідомою і невикритою рукою.

Вкінці жалувалися обвинувачені, що коли вони не хотіли признаватися до авторства цих сфальшованих Костюком підписів, то їх змушували до признання на поліції тяжкими побоями; що били їх гумовими палицями, прикладами від рушниць, залізними предметами, а били їх урядовці, що проводили дослідження, то є комісарі Зьоловский і Зарембa з Луцька і Тустановский з Варшави. При тому допиті підсудному Василеви Шапунові з села Хотинь, громади Теслухів розірвався тарабанчик в лівому усі. Він же по 14 місяцях тюрми явився на салі розправ з обандажованим через вязничного лікаря ухом і жалівся, що на це ухо зовсім оглух, що чує по лівій стороні голови від двох тижнів тяжкий біль і що ця часть голови почала йому перед двома тижнями напухати.

Навіть свідок, Степан Нагірняк, поважний солтис зі села Радошівки, громади Дедеркали, Кремянецького повіту, зізнав під присягою та з гірким жалем, як то його, громадського достойника і поважного громадянина важко побив начальник експозитури поліції, аж свідок попав в обморок і то здається за те, що в часі облави на члена УРПО Петра Гонтара поліція не вспіла його прихапати.

На запити голови суду, чому обвинувачені признавалися до вини також перед слідчим суддею, відповіли вони, що не були певні, чи вони в суді, бо при допиті були ті самі урядовці, що їх били на поліції, що коли перечили вину, слідчий суддя Керн в Луцьку погрожував, що для кращого допиту відставить їх назад на поліцію, вкінці що в часі допиту через суддю Керна через цілий час на його столі лежав револьвер і гумова палиця.

Незвичайно інтересні були зізнання деяких функціонарів поліції, котрі в тій справі провадили дослідження. Всі вони в головних питаннях взаїмно собі суперечили. Особливо вибивалися в цьому напрямі зізнання п. Тустановского з Варшави.

Дійсною сензацією дня був осуд знавця-графольога, котрий ствердив, що всі письма, приписувані Семйонову, були написані рукою провокатора Тимотея Костюка.

Один з обвинувачених Гринько Гриньчук стрінув був в жовтні 1924. Костюка за границею в Ямполі і там він перед ним признався, що польська поліція висилала його туди, щоби довідатися, що сталося з польським жандармом Кнітковским (польським осадником з Великих Загаєц) а дальше висилала його поліція за кордон, аби вбити Семйонова.

Розправа, яку не зважаючи на спротив прокуратора вели при відкритих дверях, викликувала велике заінтересування і сензацію.

В неділю 29. листопада прийшли до голосу оборонці. Як перший промовляв адвокат Др. Степан Шухевич зі Львова. Він кинув в своїй промові яске світло на підложе цілої справи, скритикував поступування поліції і пядения, з чуттям вигорошеними словами витиснув неодну сльозу з очей обвинувачених і зібраної публики. П. сенатор Кирпінський вказав на велике щастя, що в час усунули зі світа провокатора і відібрали йому можність робити дальше шкоду, а дальше подрібно обговорив справу з правничого боку.

Засуд випав так: чотиром присудили по 4 роки тюрми, трьом по два, а двом по одному році дому поправи. По скінченій розправі, котру тим разом тактовно провадив суддя Башиньский, обвинувачені сердечно дякували своїм оборонцям за їх труди.

Нехай ця розправа буде раз на все наукою для наших селян, щоби не входили в зносини не тільки з незнаними приблудами і заволоками, але також зі своїми знакомими, про щирий характер яких не мали ще нагоди переконатися.

Сергій Мельничук.

Лист до Редакції.

Луцьк, 29. XI. 1925.

Високоповажаний Пане Редакторе!

Прошу ласкаво не відмовити помістити у Вашому ш. часописі отсе маленьке спростування:

В ч. 265 „Діла“ з 26. листопада ц. р. в статті „Тюремщина“, „Голодівка в Луцьку“, є деяка неточність, а саме: ні луцький прокуратор ні начальник вязниці у відношенню до мене, як до куратора над вязнями ніколи не давав розпорядження, щоби мене не допускали до вязнів, як і взагалі з боку луцької прокуратури ніколи не робили мені ніяких утруднень для побачення з вязнями.

В день голодівки політичних вязнів я був у тюрмі і бачився з політичними вязнями в кількости 28 осіб, — котрих відправляли до Рівного на суд, — в справі одягу бо багато з них не мало в чім виїхати. Коли я після цього хотів побачитись з голодуючими вязнями, то старший дозорець, котрий мені асистував, не допустив мене до них, заявивши, що не має інструкцій що до них, і просив мене зачекати до приходу начальника тюрми.

З огляду на те, що я мусів спішитися, щоби встигнути закупити одяг для відсилаючих до Рівного вязнів, не міг чекати на начальника тюрми, з приводу чого в цей мент і не бачився з голодуючими вязнями, що можливо й послужило поводом для згаданої статті.

З великою пошаною до Вас

Ев. Петрушівський,
Куратор над вязнями в Луцьку.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Зимові порівняння.

Падає сніг... Так тихо, нечутно, так невідкличнo. Деколи останками сил ще підноситься вгору, мов вернути хоче назад, але сила притягання перемагає. Спустивши руки, летить стрімголов і кладеться на долівку.

Зовсім як золотий... Так тихо, нечутно, так невідкличнo: 6·30, 7·00, 7·10, 7·30, 7·80, 8·00, 9·0., 10·25, 11·50. Деколи підноситься вгору мов хоче вернути назад: 7·80, 7·60, 7·50. Але сила притягання перемагає і він летить знову на 7·90 8·00, 8·10, 8·30, 9·20, 10·50 11·50.

Ріжниця: Сніг вже нижче не може впасти.

Падає сніг: Верства на верству верству наскладає, налягає без кінця. Творяться цілі гори снігові, що переривають рух і нищать сонність.

Зовсім як по урядах... Тонесенькі, біленькі подання пливуть з усіх сторін, та не діждавшись полагоди, здержують рух і викликують сонність.

Ріжниця: Снігу не можна спалити, ані прибити на цвяшок.

Падає сніг... Трамваї стали. Декотрі не виїхали зовсім з гаражів, декотрі виїхали і ні взад, ні вперед. Взад ні, бо люде жадають звороту грошей, вперед ні, бо що крок, то кучугура.

Зовсім як красний промисл. Хто не виїхав з інтересом, той не тратить, але й не заробляє. Атож виїхав, той ні взад, ні вперед. Взад ні, бо требаб полагодити зобовязання, вперед ні, бо що крок, то гори податків.

Ріжниця: трамваї таки рушать з місця.

Падає сніг... Де тільки може зачіпає крильцем один платок, другий, десятий і дивись — виростає біла кутага. Звисають такі кутаги з дахів і ждуть тільки на прохожих, щоб їм шелеснути на голову і до решти забити памороки.

Зовсім як довги. Один довжок, другий, третій, десятий і дивись — виростає ціла кутага. Звисають вони над нами всіми і кожної хвилі можуть завалитися на — і так бідну — голову.

Ріжниця: Від снігу з даху можна легко охоронитися.

Падає сніг... Покриває все, що чорне, непорочною білизною і вигладжує порепані поля.

Зовсім як... ні! нема жадної подібности з злиднями часу.

Є тільки ріжниця: Наше життя занадто чорне і занадто порепане, щоб дало себе чимсь побілити і вигладити.

Галактіон Чіпка.

ПОЛІТИЧНІ НОВИНИ.

Програма мін. Здзеховского.

Мін. скарбу Здзеховскі на засіданні соймової скарбової комісії в девяти точках зясував пляни уряду для уздоровлення фінансового положення і щоби перешкодити дальшій знижці золотого: 1) тому що положення поважне, часть суспільности пускається на спекуляцію, не зважаючи на шкоди заподіювані державі. Вони потерплять прикрі втрати, 2) доложить усіх старань, щоби піднести курс золотого а знизити курс доляра до норми відповідаючої реальним госп. услівям. До засобів тих зачислює протиставлення затіям інфляції, бо в обмеженні грошевого обороту лежить сила впливу на курс і на ціни. 3) Польський банк завісив репортові чинности, бо в тому кредиті добачували джерело підкріплювання спекуляції на знижку золотого, 4) ще нині уложить екон. плян і буджет на грудень без дефіциту, 5) не збільшив обороту більону, 6) дня 9. грудня вложить соймовий проєкт закона про буджетову провізорію, котрий зменшить держ. видатки на пів міліярда зол. у річному відношенні. В грудні устались будж. прелімінар на перший квартал 1926, 7) кредитова і податкова політика уряду найде доволі засобів, щоби перешкодити підношенню цін підчас боротьби за фінансову рівновагу, 8) знижка золотого не оправдана економічно. Торг. біланс поправляється, а рівночасно усталиться рівновагу буджету, 9) перешкоди на шляху розвитку продукції муситься усунути. Найуспішнійшою зброєю боротьби зі спекуляцією на знижку золотого є протиставлення принципів здорової фінанс. політики. Мін. певен, що ступаючи цим шляхом при спокою вдасться протиділати тим настроям суспільности і в боротьбі побідити.

Демонстрації безробітних в Дрогобичі.

Дня 2. грудня мали місце в Дрогобичі великі й бурхливі демонстрації безробітних. Товпи безробітних з Борислава прибули під староство, грізно домагаючися хліба і палива. Зпід староства пішли демонстранти до Каси хорих на віче, яке було дуже бурхливе. Робітники в острих словах жадали від уряду праці і хліба, та відгрожувалися на випадок злегковаження їх жадань.

Після підписання льок. договорів.

2. XII. була конференція між Чемберленом, Бріяном, Вандервельдом, Лютером і Штреземаном у справі розоброєння Німеччини. Нім. міністри заявили, що небаром подадуть просьбу в справі приступлення Німеччини до С. Народів. В честь делегації король видав чай у палаті Бекінгем. Чемберлен представив королеви всіх делегатів. 2. XII. з нагоди підписання договорів Чемберлен уладив лонч (сніданок) Бріян виїзжаючи сказав: Я старий чоловік, але сподіюся, що дожию дня, коли здійсниться ідея Злучен. Держав Европи. В Льокарно з нагоди підписання договорів дзвонили в усі дзвони.

Німеччина перед приступленням до Ліґи Народів.

З Льондону доносять, що евакуація Кольонії має бути приспішена і в дні 21. січня 1926 р. покінчена.

На конференції між Бріяном, Чемберленом і Вандервельдтом заявив Штреземан, що Німеччина небаром зголосить своє приступлення до Ліґи Народів.

З Чехословаччини.

Шрамекови так, як і Свеглі, не вдалася місія утворення кабінету. Президентови Масарикови в подібній ситуації прислугує право покликання урядничого кабінету. На його чолі станув би бувш. премієр Черни.

Біржа.

Гроші.

Америк. дол. 9·00 — 9·10 канад. дол 8·50 — 8·55, чеські кор. 0·22·00 — 0·23·50 леї 0·4·50 — 0·05·00, франки фр. 0·28·00 — 0·29·0, фр. швайц. 1·30—1·35, англ. фунти 43·00 — 44·00.

Золото. 20 кор. 40·00 — 41·50, 20 франк. 30·00—30·50; 20 марк. 42·00—43·50; 10 руб. 50·00—51·00.

Срібло. Австр. кор. 0·64·00—0·66·00, 5 ав. кор. 3·30—3·40, фльорени 1·05—1·10, рубл. 2·50 — 2·65, рубель дрібним сріблом 1·30 —1·40.

Ширіть наш часопис!

НОВИНКИ.

— **Підвищена ціна хліба.** У Варшаві в протязі двох днів, у звязку зі спадком золотого, ціна хліба підскочила з 38 на 45 сот. на одній кг.

— **З львівської хроніки.** До складу мануфактури при вул. Панєнській 9 влізли злодії і забрали краму на 1000 долярів. — 25-літня дочка панi Бойко, випила чимало сублімату, з досади, що її арештували за вуличну авантуру. — На Погулянці найшов оден з поліціянтів 6 ручних гранатів загорнених у клунок. — У каварні „Еліт“ найдено кілька зразків фальшивих 2-золотівок (мабуть паперових). — На доказ, що при добрій волі та силі все можна видержати на своїх плечах, якийсь аматор чистоти виніс непомітно з коридора мешкання якогось пана Абрагама Леопольда при Котлярській вулиці ванну.

— **Метелиця.** Нежданий сніг звалився не тільки у нас. З ріжних країн приходять одночасно вістки про важкі сніги та бурі. Навіть у полудневій Італії велика негода. На французькій Рівєрі впав сніг уперше від 15 років. На Середземнім морі бурі. В околиці Ліону великий сніг і температура від 10 до 15 нище зера. У північних провінціях Естонії обірвалась хмара і перервала телеграфічну та телефонічну комунікацію. Хуртовина знищила в ріжних місцях залізничий шлях. Мадрид не має звязку з чужиною. У Льондоні також упав великий сніг, а на англійському побережу бушують гострі вітри.

— **Спис польського населення в Станиславівщині** переводить організація народова, що добивається утворення латинського єпископства з осідком у Станиславові. Горлано її заходами будуються нові костели в Книгинині-кольонії (передмістя Станиславова), Кіньчаках, Коєидові й ин. селах. Спеціяльну опіку розтягнула організація над осадами польських кольоністів і над ремісничою молодю. Гарний приклад для наших організацій.

— **З українського життя в Харбіні.** З харбінського журналу „Українське Життя“ ч. 5 довідуємося, що більш як 15 років тому назад невеличкий гурток Українців поставив собі за мету обєднати тих Українців у межах Манджурії, що співчували культурному й національному відродженню українського народу. Зусилля того гуртка не пропали даремно. Йому пощастило згуртувати кількасот громадян-Українців і зачати широку культурно-освітню працю. По десятьох роках Українці побачили, що важко вести їм працю, не маючи власного мешкання. Тому стали збирати жертви на будову Українського Народнього Дому в Харбіні, які складали не тільки Українці Харбіна, але й цілої Манджурії, Приамурщини й Амурщини. В рр. 1919—20 мали вже Українці свій власний будинок і тим самим змогу повести ширше культурну роботу. Початкова школа, потім висша початкова школа, нарешті І. українська гімназія на Далекому Сході, а дальше бібліотека-читальня, літературно-музичні вечірки, вистави, реферати — ось успішна праця Українців у Харбіні. На жаль, в 1923 р. виникли серед громадян прикрі непорозуміння і сварки, через що Український Клюб опинився в руках інтернаціоналістів під проводом Гудого. Господарка нового видiлу така, що з української гімназії залишилась тільки вивіска, а до того наробилено довгів на десятки тисяч. Знищено також бібліотеку і зруйновано загалом усе, що з таким трудом збиралося. „Українське Життя“ взиває видїл зробити вже раз в т-ві порядок.

— **Щось для філятелістів.** У часі світової війни помер у Франції граф Феррарі, що ціле своє життя займався збиранням і колекціонуванням марок ріжних

країв і народів. Був дуже багатий, тож міг видати на свої збори й чимало грошей. По смерти всі його неоцінені збори перейшли на власність держави, яка випродує їх від кількох літ партіями на публичних ліцитаціях. Збірки гр. Феррарі оцінюють на міліони доларів вартости, бо є в них багато рідких унікатів. Не диво, що на самий звук слова „Феррарі" філателістові крутиться в голові, а очі еснюють огнем. На них відбулася нова (12-а з черги) публична ліцитація марочних збірок гр. Феррарі, що принесла державі знов кількадесять міліонів франків. М. ин. продано там одну французьку марку з 1849 р. за 200.000 франків. Чи дочекаємося коли у нас української марочної виставки-біржі? А теж українські почтові марки здобули собі давно в світі право горожанства і при вмілій організації українських збирачів можна би й у нас уладити таку виставу і стягнути на неї чужинецьких покупців, аматорів українських марок, що лишилиб чимало гроша в українських руках.

— **Копальні золота** відкрили мадярські Ґеольоги, приділені до міністерства промислу, а саме в повіті Телькібанія. Вже за римських часів істнували в цих околицях великі копальні золота, які зачинено в 1848 р. Уряд увійшов у порозуміння з американською фінансовою групою, яка має вложити 40 міліярдів корон для продовжування робіт у копальнях.

— **Альноголь у СРСР.** На підставі статистичних даних комісаріяту освіти в СРСР. міське населення держави витратило за 1924/5 р. 317 міл. зол. рублів на алькоголь. У цю суму не входять витрати сільського населення на „самогон", який користувався більшою популярністю як усі закони. У містах найбільша скількість гроша йшла на вино та пиво, мабуть тому, що горівка таки була надто погана. Тому радянський уряд пішов слідами царського і знову завів монополь на горівку. Одночасно з цим монополем упала охота до пива та вина, за які раньше платили великі суми. Грозить навіть криза пивоварень та виноробень. На Криму ціни з 7 до 12 рублів за відро вина впали цього року на 2 до 5. Щоби зарадити цьому, уряд дозволив ресторанам та каварням продавати вино на роздріб гостям.

— **Скільки варта чоловік?** Найшовся учений, який це відвічне питання розвязав найпростійшим способом: він розкусив його дослівно і стрібував обрахувати, скільки варта увесь цей матеріял, з якого складається один примірник нормальної людини. Д-р С. Май з Рочестеру, розклав основні складники людського організму і ствердив, що людський товщ варта стільки, що 7 кусків мила, з заліза, що є в людськім тілі можна зробити цвях середньої величини, — цукру маємо в собі стільки, що можемо наповнити малу столову сільничку, з нашого вапна можна би побілити невеличкий курник, з фосфору можна би зробити 2200 сірників, калія вибиралось би не більше як на вистріл з одної діточої гармати, а вся наша сірка придалась би хіба на дезинфекцію одної собаки від її блох. Загальна сума всіх цих матеріялів не більш як 2 золотих. З тим поглядом про вартість людини погоджується вповні львівський магістрат, який у перший день снїговиці платив по 2 зол. денно за відгортання снігу на вулицях.

— **Як королі женяться?** З нагоди смерти королевої Олександри, матері англійського короля, антверпенський часопис подає подробиці про те, як вона стала жінкою Едварда VII., бувш. англійського короля. У цьому часі жив у Брюселі старець, бувалець на міжнародніх дворах, близький свояк англійської королівської родини, бувший чоловік наслідниці на англійський престол, молодо помершої дочки короля Георга IV. Ним був Леопольд I. — перший бельгійський король, уроджений дипльомат і пристрасний посередник подруж. Він був тим, який приготовив на своєму замку зустріч данської княжни Олександри з найстаршим сином англійської королевої Вікторії. „Дядько" Леопольд улаштовував прогульки молодої пари в ліс, пікніки, подорож до Кельну і в 1862 р. добився їх заручин зовсім такими самими неприємними засобами, як це роблять наші тіточки та инші аматори звінчання молодих людей.

З судової салі.

Хіба ревуть воли, як ясла повні?

(Великий процес покутських селян у Львові.)

На вчерашній розправі відбулося тільки льосування лави суддів присяжних. Щойно нині будуть відчитувати акт обвинувачення. До вчерашніх наших інформацій про самий акт обвинувачення додаємо сьогодня список усіх обвинувачених селян. Усі вони походять зі сіл Ракітчика і Слобідки лісної. Ось їх список: 1) Олександер Скрибайло (боронить д-р Дзерович); 2) Василь Костюк (боронить д-р І. Туринський з Коломиї); 3) Микола Теліщук; 4) Василь Вишиванюк; 5) Василь Заяць; 6) Василь Григоріїв (боронить д-р Л. Ганкевич); 7) Микола Данильчак (боронить д-р Ол. Павенцький). Усіх повищих боронять три названі адвокати і вони взаїмно субституються. Далі йдуть селяне: 8) Степан Григорчук; 9) Юрко Дубинський; 10) Іван Теліщук; 11) Іван Зажигівський; 12) Михайло Вишиванюк; 13) Юрко Григорчук; 14) Антін Кузич; 15) Василь Нагірняк (син Дмитра) зі села Пядиків; 16) В. Нагірняк (с. Миколи) з Красної; усіх їх боронить адвокат д-р Семен Шевчук. Далі йдуть: 17) Михайло Ільків (боронить д-р Ефроім Штіх); 18) Дмитро Юркевич (бор. д-р Герман Шварц); 19) Василь Григорчук (бор. д-р Мюльбавер); 20) Іван Гаєвий (бор. д-р Генр. Шпайд); 21) В. Рогович (бор. д-р К. Вайсґляс); 22) Семчук (бор. д-р Ол. Марітчак); 23) Василь Черкас (бор. д-р Л. Тендлер).

Процес Штайґера.

Трийцятьдевятий день розправи.

На вступі д-р Рінґель поставив внесення на переслухання о. прал. Т. Войнаровського, який має мати точні інформації про те, що сталося з листом, що його отримав о. митроп. Шептицький. Крім цього предложив д-р Рінґель кілька чисел Українського Дневника розпорядків, у яких є мова про „верховну" владу.

Прокуратор противиться внесенням оборони, а від себе ставить внесення на переслухання слідчого судді Рутки, д-ра Пьотровського і д-ра Местельского на доказ, що протокол з інсп. Савіцким вони списали правильно, що інсп. Савіцкий знав зміст протоколу і тому його підписав. Отже закид Савіцького про те, що в протоколі були речі, яких він не зізнавав, є неслушний.

Оборонець д-р Ляндав противиться внесенню прокуратора, а якщо його приняв би трибунал, то він (д-р Л.) був би змушений покликати цілий ряд нових свідків.

Зізнання дальших свідків.

Свідок Фелікс Штайґер, брат обвинуваченого, говорить про політичні переконання брата. Обвинувачений, на думку свідка, ніколи не думав про революційні акти. Він був з переконання сіоністом.

Свідок інж. Щепаньский зізнає, що Пастернаківна оповідала йому про перебіг атентату заразже по тім, як її переслухали на поліції. Свідок довідався від когось зі знайомих, що Пастернаківну арештували і тому пішов інтервеніювати в її справі на поліцію. Там чекав на неї з півтора години, бо її переслухували. По переслуханню Пастернаківна переповіла свідкові, що бачила і про що зізнавала. Він звертав її увагу, щоби була обережна, бож тут загрожене життя людини, та вона запевняла, що все докладно бачила і нічого незгідного з правдою вона не зізнала би. Пастернаківна повела свідка навіть на місце атентату та розказала все, що бачила. Свідок переповідає те оповідання, яке покривається зі зізнаннями Пастернаківної.

На запит провідника Трибуналу про інтелґенцію Пастернаківної свідок заявляє, що знав її від 8 літ і бачив у неї вроджену інтелґенцію, орієнтаційний змисл та холодну застанову. На запит, чи не впливають на зізнання свідка якісь окремі симпатії до Пастернаківної інж. Щепаньский твердить, що ніякими симпатіями не руководиться, бож він вже не молодик а 55-тилітний мущина.

Свід. Зиґмунт Венцковский, залізничий урядник зізнає, що Ледльова мешкаючи в нього заразже по атентаті розказувала в його домі докладно про цілий перебіг атентату з усіми подробицями. Свідок сказав їй тоді: „пані були би добрим свідком".

На запит д-ра Ляндава каже, що про атентат і зізнання Ледльової з ніким не говорив і не бажав говорити.

Свід. Валерія Венцковска, жінка попереднього свідка, зізнає, що її тета Ледльова прийшовши по атентаті домів сказала так: „добре, що мене ще живою бачите, була я при атентаті, зловила за руку виконавця, чула шелест паперу, в якім була завинена бомба. Арештований виконавець показав поліції леґітимацію. Тоді я сказала до поліцаїв — чи має, чи не має леґітимації то все одно треба його арештувати.

Д-р Ляндав: Чому пані не зголосилися вчасніше в характері свідка? Свідок: Бо я не інтересувалася процесом і цілою справою.

Далі провідник трибуналу оголосив, що трибунал відкинув внесення на переслухання о. Т. Войнаровського а також внесення в справі відчитання українських друків. Відкинув трибунал і внесення прокуратора на переслухання слідчого судді Рутки і д-ра Пьотровского.

Потім удався трибунал разом зі суддями присяжними і обороною до приватного мешкання о. мітрата Білецького для переслухання цього останнього в справі листа, який одержав свого часу о. митрополит Шептицький. Штайґер зрезиґнував із участи в переслуханню о. мітрата Білецького.

На цьому закінчилася вчерашня розправа.

ОПОВІСТКИ.

Репертуар „Українського Наддніпрянського Театру" О. Міткевич:
Самбір. Саля „Сокола".
4.XII. „Маруся Богуславка".
5.XII. „Дні нашого життя".
6.XII. „Ніч під Івана Купала".
В Стрию і Дрогобичі початок точно о год. 8'30 веч., в Бориславі і Самборі в год. 7'30 веч. 562 12—?

Український хор Д. Котка.
У пятницю 4.XII. м. Перемишль.
У суботу 5.XII. м. Пшеворск.
У понеділок 7.XII. м. Ряшів.
У середу 9.XII. м. Ланьцут.
У четвер 10.XII. м. Тарнів.
У пятницю 11.XII. м. Краків.
У понеділок 14.XII. м. Краків.
768 22—?

Дня 8. грудня 1925. відбудуться Загальні Збори членів Філії Т-ва „Просвіта" в Камінці струм. о год. 11. передпол. у Народнім Домі, на які запрошується всіх членів. — За Виділ: *М. Цегельський* голова. 893 1—1

Дрібні оголошення.

МЛИН вальцевий і разовий, Личаківська 132 приймає до мелення збіжжя у дрібних кількостях. 876 3—3

САНОЧКИ для дітей і дорослих по конкуренційних цінах, також печі, маглі, ваги, знаряддя, пильники, пасі, ґурти, посторонки, папа. И ШУМАН, Львів, вул. Коссівських 18 а. 879 2—15

ФОРТЕПЯНИ, піяніна, фісгармонії першорядних фабрик, найновіші моделі, мало уживані. Заєдно на складі — найдешевше продає, міняє тільки за готівку: Ганак, Львів, Панська 21. Телефон 34—45. 870 5—5

ЖІНОЧЕ футро „скитка" і мужеське футро оказійно на продаж. Кушнірня Карпяка, Львів, вул. Куркова 11 а. 891 1—5

З ПАННОЮ модисткою навяже переписку в цілі провадження спільного інтересу. Михайло Корчак, капелюшник в Дрогобичі, вул. Війтівська Гора ч. 8. 894 1—2

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Звичайний Загальний Збір Товариства „Просвіта" у Львові

відбудеться в пятницю дня 25. грудня 1925 р. в салі Музичного Інституту ім. М. Лисенка (вул. Шашкевича)

Початок Збору о год. 10. передпол.

Денний порядок:

1) Відкриття Збору і прочитання протоколу з останнього Звичайного Загального Збору. 2) Звіт Президії з діяльности Т-ва за час від 1. VII. 1924 — 30. VI. 1925. 3) Звідомлення Ревізійної Комісії й уділення абсолюторії Головному Виділови. 4) Вибір 6 членів Головного Виділу, 6 заступників виділових і Ревізійної Комісії з 5 членів і двох заступників. 5) Іменовання почесних членів. 6) Усталення членської вкладки на 1926 рік. 7) Запити й внесення членів. У Львові, дня 18. листопада 1925.

За Головний Виділ Товариства „Просвіта":
М. Галущинський, голова. *В. Мудрий*, секретар.
822 3—3

„КАРПАТІЯ"

Т-во взаїмних обезпечень на життя і Ренти, Львів.

Звичайні Загальні Збори відбудуться дня 18. грудня 1925. о год. 6-ій вечером в салі засідань Т-ва „Дністер", Руська 20. І. пов. з отсим порядком нарад: 1) Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів. 2) Предложення і затвердження білянсу отворення в золотих з днем 1.І. 1924. 3) Звіт Управи і Надзірної Ради і предложення білянсу за рік 1924. 4) Звіт Ревізійної Комісії і уділення абсолюторії Надзірній Раді за р. 1924. 5) Вильосовання і вибір 4 членів Надзірної Ради. 6) Вибір 3 членів і 3 заступників Контрольної Комісії. 7) Внески і інтерпеляції членів. 8) Евентуалія. — **Надзірна Рада.**

Примітка: Після постанов статута на Загальних Зборах беруть участь і голосують всі властиво льні мущини члени, що обезпечені найменше 1 рік в Товаристві і зажадали 14 днів перед Загальними Зборами від Дирекції Товариства леґітимації як також властителі 25 уділових листів, які повідомили Дирекцію 8 днів наперед, що візьмуть участь в Загальних Зборах. Управнені до голосовання члени можуть передати свої голоси через повновласть іншим управненим до голосування членам, одначе ніякий член обезпечений так і властитель уділових листів не може мати разом зі своїми власними голосами більше як 20 голосів. Обезпечені жінки передають свої голоси через повновласть управненим до голосування мущинам. 852 1—1

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло" Львів, Ринок ч. 10.